

Sygnatura akt VI W 726/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2013 roku

sprawy przeciwko M. I. synowi A. i D. z domu Ł.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 14.02.2012r o godz. 12:04 we W. na ul. (...) kierując pojazdem marki F. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość na tym odcinku drogi o 26 km/h uzyskując prędkość według wskazania fotoradaru 76 km/h, czym nie dostosował się do ograniczenia prędkości w terenie zabudowanym do 50 km/h.

tj. o czyn z art. 92 a kw

I. uniewinnia obwinionego **M. I.** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 14 lutego 2012 roku osoba kierująca samochodem marki F. nr rej. (...), około godziny 12.04, jechała ulicą (...) we W. z prędkością 76 km/h. Dopuszczalna prędkość, na ulicy (...), wynosiła 50 km/h.

Dowód:

raport z wydruku fotoradaru k. 4,

świadcstwo legalizacji ponownej radarowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym k. 20;

dane personalne wraz z fotografią M. I. k.10-11.

M. I. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach podniósł, że samochód, którym popełniono wykroczenie, nie stanowi jego własności, lecz należy do spółki, której jest prezesem. Użytkowany przy tym jest przez każdego z osiemnastu pracowników spółki, a zdjęcie wykonane przez fotoradar nie dokumentuje jego osoby, lecz inną, która wówczas kierowała pojazdem.

Podstawą dokonanych przez Sąd ustaleń stanowił wydruk z radarowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym. Przyrząd ten był sprawny technicznie, posiadał świadectwo legalizacji i wymagania, którym powinny odpowiadać takie przyrządy. Poddany został stosownym testom i sprawdzeniom, w oparciu o które wskazano jego datę legalizacji do 31 marca 2012 roku.

Z raportu pochodzącego z fotoradaru jednoznacznie wynikają: godzina popełnionego wykroczenia, marka i numer rejestracyjny pojazdu, którym zostało ono popełnione, prędkość z jaką się poruszał oraz fakt kierowania samochodem przez mężczyznę.

W świetle załączonych do akt dokumentów, stwierdzić zatem należy, że fakt popełnienia wykroczenia z art. 92a kw., przez osobę kierującą samochodem marki F., w dniu 14 lutego 2012r, na ulicy (...) we W., nie budzi żadnych wątpliwości.

Pozostaje jednak do rozstrzygnięcia kwestia osoby prowadzącej pojazd, a tym samym będącej sprawcą wykroczenia.

Oskarżyciel publiczny, na podstawie otrzymanego zdjęcia obwinionego (k.10) uznał, że wizerunek ten odpowiada wizerunkowi zarejestrowanemu przez fotoradar w momencie popełnienia wykroczenia.

Sąd pewności takiej nie ma i ta okoliczność legła u podstaw wydanego orzeczenia. Zdaniem Sądu nie sposób kategorycznie i w sposób nie budzący wątpliwości stwierdzić, że wyjaśnienia obwinionego, co do kierowania samochodem przez inną osobę są całkowicie nieuzasadnione i uznać, bez ryzyka popełnienia omyłki, że osoba widniejąca na zdjęciu wykonanemu w miejscu popełnionego wykroczenia, tożsama jest z osobą M. I.. Zarówno znajdujące się w aktach sprawy zdjęcie obwinionego, jak i osobista weryfikacja dokonana przez Sąd w toku postępowania jurysdykcyjnego polegająca na porównaniu wykonanej przez fotoradar fotografii z wizerunkiem M. I., pozostawiają wątpliwości, co do jego sprawstwa. Tymczasem tylko jednoznaczne i nie budzące żadnych wątpliwości ustalenia w tym zakresie mogłyby rodzić odpowiedzialność karną po stronie obwinionego. Ich brak skutkowało uniewinnieniem M. I. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wobec treści rozstrzygnięcia, kosztami postępowania Sąd obciążył Skarb Państwa (art.118 § 2 kpw).